

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca: SSA Beata Góraska

Sędziowie SA: Jolanta Hawryszko

Urszula Iwanowska (spr.),

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2018 r., na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z odwołania J. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty rodzinnej

na skutek zażalenia ubezpieczonej na postanowienie zawarte w punkcie II wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 listopada 2017 r., sygn. akt VI U 1191/17,

postanawia: oddalić zażalenie.

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Góraska SSA Jolanta Hawryszko

UZASADNIENIE

J. D., działając przez pełnomocnika złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 22 czerwca 2017 r., którą odmówiono jej wypłaty renty rodzinnej za okres od 1 lutego 2015 r. do 28 lutego 2017 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wskazując, że ubezpieczona nie dopełniła obowiązku powiadomienia organu rentowego o zmianie miejsca zamieszkania, mimo, że była o tym pouczana.

Wyrokiem z dnia 15 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie zmienił zaskarżoną decyzję, w ten sposób, że organ rentowy wypłaci ubezpieczonej J. D. świadczenie z tytułu renty rodzinnej należne jej za okres od 1 lutego 2015 r. do 28 lutego 2017 r. (punkt I) oraz zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt II).

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia o kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy wskazał, że ich wysokość ustalił w oparciu o § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804; powoływane dalej jako: rozporządzenie) uwzględniając przy tym nakład pracy pełnomocnika oraz jego wkład pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd ten na podstawie § 15 ust. 3 uznał za zasadne podwyższenie stawki minimalnej wynagrodzenia dwukrotnie.

Z powyższym postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania (punkt II) nie zgodziła się J. D., która działając przez pełnomocnika, w złożonym zażaleniu, zarzuciła mu:

- naruszenie § 9 ust. 2 rozporządzenia poprzez jego zastosowanie w niniejszej sprawie, podczas gdy zastosowanie winien mieć § 2 pkt 5 tego rozporządzenia, co też skutkowało zasądzeniem od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kwoty 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zamiast kwoty 3.600 zł.

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżąca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie od organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz ubezpieczonej dalszej kwoty 3.240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu skarżąca między innymi podniosła, że zastosowanie przez Sąd § 9 ust. 2 rozporządzenia stanowiącego, że stawki minimalne wynoszą 180 zł w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego oraz w sprawach dotyczących podlegania ubezpieczeniom społecznym, do oznaczenia wysokości stawki minimalnej należnych stronie kosztów zastępstwa procesowego w niniejszej sprawie w ocenie skarżącej jest niewłaściwe, bowiem do ustalenia odpowiedniej stawki minimalnej zastosowanie winien mieć § 2 rozporządzenia, uzależniający wysokość stawki minimalnej od wartości przedmiotu sprawy.

Skarżąca zwróciła uwagę, że przedmiotem sprawy było roszczenie o wypłatę renty rodzinnej i dotyczyło konkretnej kwoty pieniężnej, której wypłatę organ rentowy wstrzymał. Zatem w ocenie skarżącej nie jest to roszczenie o świadczenie, o którym mowa w § 9 ust. 2 rozporządzenia. Skarżąca podkreśliła, że z zaskarżonej decyzji wynika wprost, iż ubezpieczonej odmówiono wypłaty renty rodzinnej za okres od 1 lutego 2015 r. do 28 lutego 2017 r., nie zakwestionowano jej natomiast prawa do renty rodzinnej. Postępowanie sądowe zainicjowane odwołaniem ubezpieczonej nie miało na celu ustalenia prawa do renty rodzinnej, gdyż przyznanie jej tego świadczenia nie jest kwestionowane przez organ rentowy, lecz ma na celu wyłącznie nakazanie organowi wypłaty świadczenia z tytułu renty rodzinnej za sporny okres, którego podstawą legło przekonanie że wstrzymanie wypłaty było niezasadne, co też nadaje sprawie charakter roszczenia o zapłatę świadczenia. Wniesionym odwołaniem ubezpieczona dochodziła zmiany decyzji odmawiającej wypłaty renty rodzinnej za 25 miesięcy, tj. od 1 lutego 2015 r. do 28 lutego 2017 r. poprzez nakazanie organowi wypłaty świadczenia. Zdaniem skarżącej jej roszczenie ma charakter majątkowy, stanowi więc prawo majątkowe. Zatem w sprawie ustalenie wysokości wynagrodzenia pełnomocnika winno nastąpić na podstawie § 2 rozporządzenia, a nie jak uczynił Sąd Okręgowy na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia. Na potwierdzenie tego stanowiska skarżąca przywołała uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2016 r., III UZP 2/16.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Zażalenie okazało się nieuzasadnione.

Sąd Apelacyjny w całości podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że w niniejszej sprawie ustalenie wysokości wynagrodzenia pełnomocnika skarżącej winno nastąpić w oparciu o § 9 ust. 2 rozporządzenia, a nie jak wskazuje skarżąca w oparciu o § 2 tego rozporządzenia.

Zdaniem sądu odwoławczego w sprawie nie ulega wątpliwości, że jej przedmiotem było prawo ubezpieczonej do wypłaty renty rodzinnej za okres jej wstrzymania. I jest to sprawa o świadczenie z ubezpieczenia społecznego. Sąd Apelacyjny nie znajduje podstaw do różnicowania sprawy o ustalenie prawa, z którym związana jest wypłata świadczenia, a prawem do wypłaty świadczenia z ubezpieczenia społecznego, które miałyby skutkować zmianą podstawy ustalenia wysokości wynagrodzenia za zastępstwo procesowe w sprawie. W tej sytuacji nie ma podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie § 2 rozporządzenia zgodnie z wnioskiem skarżącej.

Sąd Apelacyjny podziela rozważania Sądu Najwyższego przedstawione w uzasadnieniu uchwały z dnia 20 lipca 2016 r., III UZP 2/16, uznaje jednak, że stanowią one poparcie stanowiska zajętego przez sąd pierwszej instancji i aktualnie przez Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie.

Samo brzmienie § 9 ust. 2 omawianego rozporządzenia – „Stawki minimalne wynoszą 180 zł w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego oraz w sprawach dotyczących podlegania ubezpieczeniom społecznym” - nie budzi żadnych wątpliwości interpretacyjnych dla oceny jego zastosowania

w niniejszej sprawie. Skarżąca ubiegała się o wypłatę renty rodzinnej za określony okres. Renta rodzinna jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego, i chociaż jest to roszczenie majątkowe – jak słusznie wskazuje odwołująca się – to wysokość stawki dla pełnomocnika za prowadzenie tej sprawy jest wprost uregulowana w przywołanym przepisie i nie ma ani podstaw, ani potrzeby sięgania do innych uregulowań tego rozporządzenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny uznał zażalenie za niezasadne i na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c. oddalił je w całości.

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górka SSA Jolanta Hawryszko